

"Slava Domnului răsare peste tine"

11 decembrie 2005

Gili Cârstea

Zilele trecute aminteam de curajul și viziunea tâlharului de pe cruce, căruia i s-au deschis ochii să vadă neprihănirea, slava lui Dumnezeu „pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor 4:6). El a văzut-o atunci când lumea lui, de pe mapamond sau de la picioarele crucii, se zbătea în bezna deformărilor lui Satana, dar măgulindu-se cu anticul și deplasatul „noi Te cunoaștem, noi, Israel!” (Osea 8:2).

Doar un tâlhar a putut să declare că omul „acesta,” Omul Isus Hristos, „nu a făcut nici un rău.”

Oamenii decenti, corecți, păzitori ai legii, păzitori ai sabatului, păzitori ai reformei sanitare, respectabili, onești, spirituali, educați, cultivați, docti, au spus despre același Om că este „un făcător de rele.”

Istoria ne spune că tâlharul a avut dreptate iar liderii lui Israel au fost eronați.

Și totuși, poporul Israel a urmat orbește pe conducătorii lui până în ziua de astăzi. Ei neagă autenticitatea rapoartelor vremii, resping categoric scrierile apostolilor și batjocoresc pe naivii care spun că văd în Biblia lor dovezi ale mesianității lui Isus Hristos. Pentru ei, sola scriptura înseamnă Vechiul Testament și resping absolut orice altă scriere care ar avea pretenția că este inspirată de Dumnezeu lor, autorul Scripturii.

O pervertire identică afectează pe păzitorii luminii de astăzi. Dumnezeu face și astăzi „să lumineze lumina din întuneric,” (2 Cor 4:6), tot cu privire la caracterul guvernării Sale oglindit în viața lui Hristos, iar poporul Său ales se complăce să prefere mai mult varianta diavolului. Acesta, profitând de limbajul întunecat – cu care Dumnezeu a fost obligat să comunice cu niște „copii” care aveau nevoie de lapte – a pervertit cu asemenea măiestrie înțelesul Scripturii, încât au fost înșelați chiar și cei mai prestigioși reprezentanți ai poporului sfânt.

Priviți la Nicodem, unul dintre cei mai buni, mai sinceri și mai devotați savanți ai poporului lui Dumnezeu. El nu reușea să înțeleagă esența împărăției lui Dumnezeu, că atingerea desăvârșirii nu se face pe calea dezvoltării spirituale, ci prin schimbarea inimii, o nouă naștere, așezarea unui duh nou în templul inimii. El nu înțelegea că slava lui Dumnezeu este caracterul Său, care trebuie inscripționat pe tablele unei inimi noi, în care să guverneze

neprihănirea. El se mulțumea, la fel ca Pavel-fost-Saul, cu o aderare riguroasă la un set de credințe și practici definite de biserică, fiind „tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană” (Fil 2:5-6). Ne bucurăm totuși că Nicodem, ca și Pavel, a reușit să vadă în Hristos Templul lui Dumnezeu, făcând astfel „să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Dar cea mai mare parte dintre colegii lor au fost amăgiți de scamatoriile lingvistice ale heruvimului căzut.

Controversa nu s-a schimbat în zilele noastre, punctul ei central rămânând același: Este legea lui Dumnezeu o transcriere fidelă a caracterului și guvernării lui Dumnezeu? În termenii și optica tâlharului de pe cruce, este Dumnezeu „nevinovat” de sângele vărsat, sau este „un făcător de rele”? Confruntată cu o serie de dezastre nimicitoare, omenirea începe să facă inventarul suferințelor ei ancestrale, caută motivele și vinovații pentru relele planetare, începe să scormonească în spatele unor cazuri declarate închise de istoria oficială. „Cunoștința va crește,” îi spunea îngerul lui Daniel, și odată cu creșterea cunoștinței va veni o nouă percepție a implicării lui Dumnezeu în toate necazurile omenirii.

Nu ar fi înțelept pentru păzitorii luminii să fie găsiți în acest proces ca lideri de opinie în cel mai fenomenal caz juridic din istoria lumii? Aceasta mai ales pentru că ei au fost chemați în luminile rampei tocmai pentru acest scop, așa cum spune Isaia: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui [caracterul Lui] se arată peste tine” (Isa 60:1-2).

Cu o asemenea binecuvântare înainte, ce căutăm noi alături de detractorii legii lui Dumnezeu, declarând la unison cu ei că nimicitrile planetare sunt „acte ale lui Dumnezeu”? Așteptăm să ne spună „tâlharii” că Dumnezeu este Tatăl nostru și nu un monstru setos de sânge, că Omul Acesta nu folosește amenințarea și constrângerea spre a-și realiza dorințele? Vrem să convingem lumea să vină la pocăință terorizată de un Dumnezeu drept?

Atâta timp cât susținem asemenea aberații, nu va folosi nimănui că suntem păzitori ai legii, ai sabatului, ai reformei sanitare, oricât ne-ar lăuda lumea pentru ele prin revistele ei prestigioase. Să trăim „unsprezece ani în plus” doar ca să continuăm acuzațiile împotriva lui Dumnezeu nu este nici o ispravă, dar absolut nici una.

Să fii găsit printre activiștii lui Satana în timp ce „slava Domnului răsare peste tine” va fi cea mai teribilă amăgire în care a căzut vreodată îngerul oricărei biserici.